

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. november 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MENNY FIAI FÖLDI LÉTBEN

Énekek: 150,1; 298,1-5; 377,2; 298,6-8

Lekció: 1Pt 1,1-12

Alapige: 1Pt 1,3-5

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged Atyánk, hogy Jézus Krisztus nevéért és nevében szólíthatunk meg Téged. Köszönjük, hogy felkelhettünk ezen a mai reggelen is; a Te irgalmad, kegyelmes szereteted megújult e világ felett ma reggel is. Nem zártad még le annak életét; adtál még időt hitetleneknek megtérésre, nekünk pedig megszentelt életre, készülésre, hogyha jössz Úr Jézus Krisztus, akkor készen legyünk. Ne kapkodni kelljen, hanem úgy várjunk Téged, mint akik készen vannak. Legfőképpen tedd készsé a mi szívünket, Urunk, a Te dicséretedre, tedd készsé szívünket a magasztalásra, a hálaadásra!

Köszönjük, hogy ezért gyülekeztünk egybe, hogy „egy öröme keljünk”. Köszönjük, hogy a Te népednek ez az öröme, amely mindnyájunkat kellene, hogy jellemezzen ezen a reggelen, a Szabadító, Úr Jézus Krisztusban való öröm, hiszen így hirdetted, hogy az Ő jövetele az egész népnek öröme lesz. Minden megváltott, boldog gyermeked dicsőít Téged azért, mert örök terved szerint nem hagytál bennünket a halálban, a kárhozatban elveszett állapotunkban, hanem könyörültél a mi legnagyobb bajunkon, és elvetted rólunk bűneink terhét és az ezzel járó ítéletet.

Kérünk Téged a mostani igéért, Urunk, amit készítettél erre a reggelre. Kérünk Téged, hogy adj halló szívet nekünk, amely megérti azt, hogy miről ír az Írás, a kijelentés. Kérünk Téged, hogy aktualizáld a mi életünkre, hadd merítsünk belőle mi is hitet, reménységet, erőt, bátorítást mindarra, amire gyarló életünknek ezen a földön szüksége van! Hadd merítsük belőle mindazt, ami

szükséges a hit harcához, amit naponként harcolunk. Kérünk, hogy újíts meg bennünket, Égi Atyánk, és régi kegyelmedet áraszd ki újból ránk! Eleveníts meg a Te beszédeddel bennünket, Urunk, és hadd valljuk, hogy igéd vidámságot szerzett nekem és szívbéli örömet.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Péter apostol 1. levele 1. fejezetének 1-5. verséből hallgassuk meg, ahol így van megírva az írott ige: *„Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galátziában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek, A kik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen. Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, a mely a mennyekben van fenntartva számunkra, A kiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, a mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.”*

Kedves testvérek, a Péter apostol 1. levelét olvassuk ezekben a napokban, és ez a levél is hallatlan sok üzenetet tartalmaz. Remélem, hogy a naponkénti bibliaolvasás során sok lelki ajándékot kapnak belőle a testvérek is! Én azért olvastam fel ezt az első öt verset, mert egy bibliai könyvnek vagy egy levélnek az első sorai mindig nagyon meghatározóak. Ha az egész levélről nem is tudunk beszélni, de itt van az az alapvetés ebben a néhány versben, amely tulajdonképpen alapja az egész levélnek, és ahonnan majd kibomlik ennek a csodálatos levélnek az üzenete.

Egy újszövetségi teológus szerint, az őskeresztyén istentisztelet legrégebbi okmánya van a kezünkben, amikor Péter levelét vesszük kézbe. Azért is, mert azt mondják sokan a teológusok közül, hogy az őskeresztyén gyülekezetekben keresztelekora olvasták ezt az igét, biztatva, bátorítva a megkeresztelendőket az új életben való járásra és a megszentelt életben való előrehaladásra. Péter apostol levele az egyház belső élete kérdéseivel foglalkozik, majd az egyház, a hívők hétköznapi életére nézve ad útmutatást. Azzal kezdődik ez a levél, hogy Péter, Jézus Krisztus apostola. Tudjuk a páli levelekből, hogy azok is így kezdődtek. Vagy úgy, hogy Jézus Krisztusnak szolgája az apostol, vagy pedig így, ahogy most Péter kezdi: *„Jézus Krisztusnak apostola.”*

Most nem Péterről szeretnék beszélni, miért írja ezt, hanem inkább Jézus Krisztusról, hogy miért tartotta fontosnak odaírni Péter: *„Jézus Krisztusnak apostola.”* Legfőképpen nem azért, mintha az ő személye miatt lenne fontos az, amit ír, hanem, hogy az olvasók nagyon komolyan vegyék, hogy amit ír, annak jézusi tekintélye kell, hogy legyen. A Biblia nagyon világosan adja elénk, hogy a mi számunkra, amikor Isten igéjét kézbe vesszük, olvassuk és tanulmányozzuk, kutatjuk, és belőle elveszük Isten üzenetét és ajándékait, akkor annak isteni

tekintélye kell, hogy legyen. Péter az írásnak jézusi tekintélyt szeretne szerezni, mintha ezt mondaná az olvasóknak: úgy olvassátok, és úgy tanulmányozzátok, hogy ez Jézus Krisztus igéje!

A hitetlen emberek nagyon sokszor mondják nekünk azt, hogy „a Bibliát is csak emberek írták!” Az ilyen emberrel a beszélgetés is elég nehéz, hogyha valaki az Írásnak, Isten igéjének nem tulajdonít isteni tekintélyt. „Jézus Krisztusnak apostola” – teljesen mindegy, hogy ki írta le. Egyébként nem is tudják, hogy Péter írta le vagy Szilvánusz, de Péter diktálta mindenképpen, Szilvánusz meg, a munkatársa, esetleg leírta. Teljesen mindegy, az a lényeg, hogy kitől ered, honnan jön.

Ennek a könyvnek is az az isteni tekintélye, hogy ezzel a kijelentéssel és írással maga Jézus Krisztus bízta meg az apostolt. Az apostol szó azt jelenti, hogy „küldött”. Tehát nincs önálló véleménye, nincs önálló gondolata, ő továbbadja azt, amit kapott az Úrtól. Ezért van az írott és a hirdetett igének tekintélye, úgy, ahogy Pál apostol mondja a thesszalonikaiaknak: ti a hirdetett ígét Isten igéjeként fogadtátok, minthogy valósággal az is. Éppen ezért, Péter apostol leírja azt, amit neki Jézus Krisztus mondott, amit tanult Tőle. Akik értenek hozzá, azt mondják, hogy ez az akkori görög nyelvben és az akkori görög világban is egy hallatlanul jól megfogalmazott levél volt. Tudásra, intelligenciára utal, és olyan csodálatos, ha azt vesszük, hogy Péter egy halász volt! Péter halászként tudott abban a világban egy olyan művet írni, egy olyan levelet küldeni, amely még a szépirodalmi értékelések szerint is bárhol megállná a helyét. A mi számunkra nyilván nem ilyen értéke van, hanem Isten igéje, Isten szava és üzenete.

Nem csupán az a lényeg itt, hogy ki írja és kiknek. Egy levélnél általában azzal szoktuk kezdeni, hogy ki írja és kiknek. Elmondja, hogy Péter írja és kiknek, de a legfontosabb mégsem az, hogy ki írja és kiknek, hanem az, hogy kiről ír. Ez az öt vers nagyszerűen elénk tárja, hogy kiről is akar írni Péter: Jézus Krisztusnak Atyjáról. Ezzel kezdi: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja” – és utána jön egy hatalmas dicsőítés, magasztalás Istennek a csodálatos és nagyszerű munkájáról.

Tulajdonképpen, azért beszél Péter Jézus Krisztusról, és azért mondja, hogy Jézus Krisztus apostola – nem is Istennel kezdi, az Atyával, nem is az Atya örök rendjével és örök tervével –, mert az egész Szentírás arról beszél, hogy a mi Atyánk Jézus Krisztusban ajánlja fel kegyelmi szövetségét. A múlt század egyik neves igehirdetője így mondta ezt: „Jézus Krisztusban adott Isten nekünk önmagával találkozót.” Éppen ezért, az engedelmes Fiún keresztül mutatja be, Őt állítja középre, hogy csak Általa és Rajta keresztül vehetjük el és érezhetjük Isten minden jóságát. *Csak Jézus Krisztuson keresztül érezhetjük, vehetjük el és kaphatjuk meg Istennek minden számunkra elkészített ajándékát és gazdagságát.* Erről érdemes beszélni! Péter különösen példát ad nekünk arra, hogy ezt kell hirdetni. Azt mondja később: „hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott titeket.” Lehet, hogy tudnátok beszélni másról is, de ti ne beszéljétek másról, hanem annak hirdessétek csodálatos dolgait, aki a sötétből a világosságra hozott titeket!

Péter apostol tulajdonképpen az akkori keresztyéneknek azért írja ezt a levelet, mert akkor már erősödik a keresztyének üldözése, kivégzése. Tudjuk, hogy vagyonukat elrabolhatták, bizonytalanságban, félelemben éltek. Ebben az öt versben lássuk, hogy mivel kezdi, hogyan írja és mit ír az apostol!

A héten, a szerdai bibliaórákon, a 2. Korinthusi levélről volt szó. Valakik felvetették és elkezdtünk beszélni az evolúció és a teremtés kérdéséről. Egészen világos és egyszerű mondatok hangoztak el: valaki nem vallja a teremtést, hanem azt mondja, hogy ez az egész világ evolúció vagy fejlődés, vagy egy ős-robbanás által jött létre. Arra gondoltunk, hogy a hitetlenek nagyon tudnak beszélni arról, hogy milyen volt a kezdet; hogy ennek a világnak a kezdete szerintük hogyan indult, hogyan lett az, ami lett, de esetleg csak vélni tudják, hogy mi volt, de azt nem tudják, hogy mi lesz. Ez a mostani igénk azért csodálatos, mert nemcsak arról beszél a hívőknek, hogy a hívő életük mibe gyökerezik, honnan indul, hanem arról is beszél, hogy hova torkollik, hova tart! Aztán majd a közties időre az az igaz, azt mondja az apostol, hogy ez hogyan történjen.

Tehát, van egy örömteljes kezdet, van jelen, amelyet a hívők harcolnak és van egy dicsőséges jövő. Most lehet, hogy valakinek hitetlenül vannak elképzelései, hogy hogyan alakult ki ez a világ, csak az a baj, hogy arról nincs elképzelése, hogy mi lesz vele. De nemcsak azt kellene tudnia a hitetlen embernek, hogy mi lesz a világgal, hanem azt is: mi lesz velem, és ebben a világmindenségben hol vagyok én, mi az én életem? Lehet filozofálni, hogy hogyan keletkezett a világ; teóriákat felállítani, csak az a baj testvérek, hogy ezzel az ember nem megy előrébb! Viszont, amit itt Péter apostol mond, hogy hogyan kezdődött minden, az meg azért örömteli és azért vigasztaló, mert abban benne van az én csöppnyi, parányi életem. Éppen ezért, itt a földi keretek között élő hívőknek az apostol mennyei távlatokat nyit meg. Nemcsak azzal vigasztalja őket, hogy mi van, amit átélnek a jelenben, hanem azzal is, hogy mi lesz, mire nézzünk! „Csak a célra nézzen arcom, mely felé török, Jézus támogass a harcban, hogyha gyengülök!” – mondja a lelki ének. Éppen ezért a hívő embernek a hite nemcsak arra irányul, hogy mi volt, – hogy hat nap alatt teremtette Isten a mennyet és a földet, és hit által értjük meg, hogy Isten teremtette –, hanem arra is, hogy mi lesz, mert Isten ezt is kijelentette, hogy mi lesz ezzel az egész világmindenséggel, és hogy hol vagyok én ebben az egész teremtett mindenségben.

Azt mondja Péter: „a Pontusban, Galátziában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek” – ezek a tartományok, amelyeket itt felsorol, tulajdonképpen az akkori egész Kis-Ázsia területét felölelték; és azt mondja, hogy „szét vagytok szórva”. Tudjuk, hogy nemcsak maguktól szóródtak szét, hanem néha rendeletek miatt is menniük kellett. Azt mondja: itt is élnek tízen, ott öten, a másik helyen hárman; vannak kis gyülekezetek; szét vagytok szórva; összevissza éltek, de ugyanakkor, hozzáteszi: a látszat az, hogy szét vagytok szórva, a valóság meg az, hogy össze vagytok gyűjtve, mert az Atya így rendelkezett, hogy bárhol éltek, ti egy nép és egy sereg vagytok. Ugyanaz a reménység, ugyanaz a vigasztalásotok, ugyanaz az erőforrásotok, valami mégis ösz-

szekapcsol bennünket. Így mondta ezt valaki: az egyház egyszerre lokális és globális – azért, mert Isten népe szét van szórva, de össze is van gyűjtve!

Ismertem olyan néit, aki egy faluban egymaga volt hívő. Oda kellett költözniük egy betegség miatt, és egyedül volt az Úr gyermeke. Akik arra jártunk, meglátogattuk őt alkalomadtán, és nagyon örült az ilyen látogatásoknak. Mindig elmondta: igaz, hogy egyedül van ebben a faluban, de még sincs egyedül. Nemcsak azért, mert az Úr vele van, hanem azért, mert ő a testvérekkel tartja a kapcsolatot. Ma olyan világban élünk, ahol az elszórtságban élő hívők nagyon tudják egymással tartani a kapcsolatot, ha akarják, mert a technikai eszközök tárháza rendelkezésükre áll. Interneten írunk egymásnak egy-egy sort, vagy sms-t küldünk, a mai hívők így is tudják tartani a kapcsolatot. Ne érezze senki azt, hogy ő egyedül van! Ne érezze senki azt, hogy a környezetében nincsenek hívők, mert szétszórtságban van! Az imádság szent kapcsával, a Szentlélek ereje által engem Isten egy testvéri közösségbe, egy atyafiúi kapcsolatba helyezett bele, mert Isten így akarta. Szét vannak szórva, de ugyanakkor össze vannak gyűjtve.

Azt mondja tovább az apostol: „A kik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmisségre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen.” Ebből csak egy dolgot szeretnék most kiemelni, mert ez egy megint nagyon gazdag mondat. Azt hadd emeljem ki, ami nekem is nagyon sokat jelentett: Isten gyermekének elhívása nem gőgre és dicsekvésre ad okot, hanem szent felelősséget helyez ránk. Tehát, nem gőgre és dicsekvésre ad okot, hogy lám, engem Isten elhívott, hanem, hogyha téged Isten elhív, neked sokkal nagyobb a felelősséged, mert aki többet kap, attól többet fognak számon kérni! Nem gőg és nem dicsekvés, hogy én hívő vagyok, hogy engem Isten magához vont, hogy az én életemmel Neki terve van, hanem ez hatalmas felelősséget bíz ránk!

Amikor Isten valakit szent életre hív, az azt jelenti, hogy bejelenti az Ő igényét, mire hívja el. Ez nagyon szép, hogy „kövess engem!” Persze, követésre hív, de mit jelent a követés? Az evangéliumokban még csak azt látjuk: „kövess engem!” – és otthagyván mindenüket, követték Őt. Jön az apostoli kor, és tovább viszi a kérdést: mit jelent ez a követés a gyakorlatban hétfőn, kedden, szerdán? Mit jelent ez a követés a családotban? Mit jelent ez a követés a munkahelyeden? Mit jelent Jézus Krisztust követni egy hitetlen, istentelen világban és környezetben vagy éppen az ellenség között? Mit jelent ez konkrétan? Mire vagyunk elhívva? Azt mondja az ige: „A Lélek megszentelésében, engedelmisségre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre” – éppen ezért, így is mondja Péter: az újjászületett embernek kötelessége az Úrral élni és szerinte élni!

Persze, azt nem tudjuk, hogy Isten kiket hív el, kik felől döntött, mert ez a mi számunkra láthatatlan. Ez a mi számunkra nem megismerhető, de valami igen. A hívőt engedelmisségre hívta el Isten. Tehát, mi onnan tudunk következtetni, hogy valaki az Úré, hogy az életében mennyire látszik meg az Istennek való engedelmisség. Az énekíró így írta meg: „Oda megyek, ahova parancsolod, akár tűzre, akár vízre akarod.” Igen, Uram, – mondja Ábrahám, és nem

tudta hová megy, de engedelmeskedett. Engedelmeskedni az igének, engedelmeskedni az Úrnak, engedelmeskedni az Ő parancsának! Isten elhívottja vagyok? Isten gyermeke lettem? Ez nem szavakban nyilvánul meg, még csak elsősorban nem is bizonyágtételben, hanem azt mondja Péter, hogy engedelmeségben. Akik az Úréi, azok Neki tartoznak engedelmességgel. Nincs apelláta, nincs fellebbezés, nincs okoskodás, hogy „igen, ha” és nincs feltétel! Azt jelenti, hogy Neki engedek. „Mélyen meghajlok, im, színed előtt.”

Mire vannak kiválasztva? Engedelmességre, a Jézus Krisztus vérével való meghintésre, a megtisztulásra. Különböző vallásokban szerepel, talán minden vallásban, még a nem keresztény vallásokban is a megtisztulás, valamivel való meghintés. Azt mondja az ige: itt nem valamivel, hanem a Jézus Krisztus vérével való meghintésre. Így lehet az Úrhoz tartozni. Péter apostol tehát azt mondja: azért meríthetünk ebből erőt, mert Isten döntött felőlünk. Milyen jó erre visszanézni! Péter visszanéz. Ő sem tudta ezt, míg halász volt, de egyszer csak megértette: Isten elvégezte az Ő munkáját a szívemben! És most már így ír Jézus Krisztus által, és magasztatja az Urat, hogy „Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újjászült minket...”

Testvérek, ebben tulajdonképpen Péter leírja azt, hogy miért vagyunk mi az Isten népe. Nem azért, mert oda kereszteltek; nem azért, mert az apám is az volt; nem azért tartozunk az egyházhoz, mert minden ősünk oda tartozott, hanem azt mondja, hogy ennek a feltétele az, hogy újjászült minket az Úr. „...újonnan szült minket élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.”

Szeretném a szívetekben felgerjeszteni azt az örömet, amit énekeltünk, hogy „Mind egy öröme keljünk!” Mi hát az az egy öröm? Az, hogy minket újjászült élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, melyet Isten a mennyekben tartott fenn számunkra. Éppen ezért, azt mondja Péter: a hívő élet, az Isten megváltó, megmentő munkája következtében lehetséges. Ezért kezdi azzal, hogy nem én jöttem az Isten országába, nem én döntöttem üdvösségem és hitem felől, hanem a Szentháromság Isten titokzatos tervében és nyilvánvaló munkájában realizálódik az én életem.

Találtam egy 1700-ban élt, neves igehirdetőtől egy mondatot. Hadd olvassam fel szó szerint, hogyan vélekedett ő az újjászületésről, hogy mi az újjászületés! Úgy hívták ezt a prédikátort, hogy Nádudvari Péter, az 1700-as évek elejének kitűnő református lelkésze és prédikátora volt. Ő így vall: „Az újjászületés a Szentléleknek az a valóságos munkája, mely által az örök életre elválasztott, de bűnükben megholt embereket megveszett természetekben megújítja, a lelki halálból felserkenti, s erőt és tehetséget ad arra, hogy a megváltó Jézus Krisztust, minden Ő jótéteményeivel együtt megfoghassák és magukévá tehessék, hogy a Jézus Krisztusban való hit által megigazítatván naponként jobban-jobban megszenteltessenek, hogy az idvességet tökéletesen elnyerjék.”

Azt mondja: testvér, a naponkénti harcok a megszenteltetés folyamata – hiszen Péter apostol levele erről beszél, különösen az első. A második majd in-

kább Jézus visszavárásáról, eljöveteléről. Az első a megszentelődésről: „Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok!” Isten szentséget követel az Ő gyermekeitől, azoktól, akik elindultak a hit útján, akik új életben járnak, és akik célba érnek.

Hadd foglaljam össze, hogy mi ebből a csodálatos vigasztalás! Az akkori hívőknek is az volt a vigasztalás és ez ma nekünk is, hogy a ma embere, mindegy, hogy 1700-ban, az I. században élt vagy a XXI. században, mert a bűn ugyanaz és a kegyelem is ugyanaz. „Jézus Krisztus tegnap és ma, és örökké ugyanaz” – teljesen mindegy, hogy az ember melyik korban él, még az utánunk jövő nemzedékekre is ugyanez fog vonatkozni.

Mire bátorít ez az ige? Egyrészt: tudd, hogy a te új életed biztos alapokon nyugszik, mert az Isten akarátán nyugszik! Másodsor: úgy harcold meg a hit harcát naponta, hogy tudd, amit itt Péter ír: „Isten hatalmas őriz hit által az üdvösségre”! A harmadik: éppen azért, mivel Isten a garancia, be fog téged vinni a dicsőségbe.

Ez az akkoriaknak azért volt vigasz, mert lehet, hogy az egész családjukkal együtt vitték őket az éhes oroszlánok elé. Péter pedig vigasztalja őket: Isten őriz titeket hit által az üdvösségre. Kétségbe ne esetek, testvérek, be fog vinni titeket a dicsőségbe, célba fog juttatni és a „Célnál, mily öröm, Te jössz elém!”

Testvérek, ez nekünk is vigasz! A héten egyik kedves testvérünk betegágyánál, aki emberileg szólva tényleg a halál, az elmúlás közelében van, és amikor fogtam a kezét, akkor értettem meg újból ennek az igének a drága üzenetét. Amikor egy gyászolót vigasztaltam ugyanezzel, akkor értettem meg: igen, testvér, ha kétségek gyötörnének, ha elbizonytalanodsz a hitedben, ha meginogsz, ha elbuksz, mert bűnt követtél el, akkor olvasd el ezt az ígét! Ha azt gondolod, hogy... „ijeszt, hogy üdvöm is elveszthetem” – akkor énekeld tovább, hogy „Nem alszik lelkemnek hűségese őre, s Krisztusnak kegyelme elég nekem!” Mindannyian kerülünk ilyen helyzetbe, mint az akkori, első keresztyének, hogy elbizonytalanodunk, elesünk, visszaesünk, hogy meglankadunk, langyosakká leszünk, akkor kapaszkodjunk bele ebbe, testvérek: az én új életem az Isten rendelésén alapszik! Maga az Úr vállalt garanciát, azt mondja, hogy Ő őrzi. Nem kell itt neked őrizned, ahol a tolvaj ellopja, a rozsdá megemészti, a moly meg-rágja! Nem mi őrizzük az üdvösségünket, azt mondja, hogy a mennyekben van fenntartva számunkra.

Lehet, hogy itt a földön sok mindent nem kapsz meg, de a mennyben meg minden el van téve, minden fenn van tartva. Biztasson bennünket, hogy nekünk sokkal többünk van, mint a hitetleneknek, mert azoknak se a múlt felől nincs bizonyosságuk, csak vannak gondolataik, hogy hogyan lehetett, a jövő felől meg abszolút halvány fogalmuk sincsen, hogy mi lesz a jövőben! Mi meg tudjuk, az Isten leírta: hit által őriz az üdvösségre. Ahogy öregedünk, betegségek jönnek, fájdalmak, gyász, annyi minden, elolvasod Péter apostolnak ezeket a sorait, elolvasod az ígét, és felderül az arcod. Áldott az Isten! Mindig van miért hálát adni. Mindig van mit megköszönni Istennek, de legfőképpen azt, hogy kiváltott, megszabadított, új életre hozott és Jézus Krisztusban mindent

elkészített. Mindent félretett, és üdvösségem az Ő kezében van. Isten gyermeke megmarad és célba ér azért, mert ezt az Úr mondja. Nem azért, mert mi különbek, jobbak vagy szentebbek vagyunk, hanem azért, mert ezt az Úr mondja. Ő, aki azt mondta: „Jöjjetek énhozzám, mindnyájan!” – egyszer majd azt mondja: „Jöjj haza, jövel, gyermekem”, és én majd boldogan mondhatom: „Hadd menjek, Istenem, mindig feléd!”

Imádkozzunk!

Áldunk Téged, örökkévaló Istenünk, világ teremtése előtt lefektetett tervedért. Köszönjük, hogy elhatároztad, Jézus Krisztust elküldöd ebbe a világba, hogy éljünk általa, és Ő eljött, hogy Szabadítónkká legyen. Köszönjük, Neked, hogy Jézus Krisztusra nézve történt és történik minden. Őérette és Őáltala fogadtál bennünket is gyermekeiddé. Bocsásd meg, Urunk, ha nem Hozzád méltóan élünk és járunk! Bocsásd meg, hogyha Hozzád nem méltóan hitetlenkedünk, és a mi szemünkre is annyiszor vethetnéd, hogy „kicsinyhitű, miért kételkedél?”!

Amikor életünk vége felé haladunk, amikor megemésztjük a mi esztendeinket, köszönjük, hogy mindig van reménység, mert nem az elmúlás felé haladunk, hanem a kiteljesedés felé. Köszönjük Neked, hogy Jézus Krisztus halálból való feltámadása által van ilyen élő reménységünk. Add, hogy megszentelt életet éljünk ebben a világban, hogy hadd lássák a mi életünket hitetlenek és pogányok, akiknek nincs reményük, céljuk, nincs jövőképük, hadd lássák rólunk, hogy mi a miénk! Nekünk van, mert van Jézusunk, és Őbenne és Őáltala mindent elkészítettél nekünk, ami az életre és a kegyességre való. Őrizz bennünket, Urunk, mint a szemed fényét! Köszönjük, hogy Te vállaltad ezért a garanciát, hogy megtartatunk és célba érkezünk.

Kérünk Téged, Urunk, hogy így erősítsd azokat, akik erőtlenek. Ennek az ígének a vigasztalásával vigasztald gyászolóinkat, akik a héten szeretteiktől búcsúztak. Vigasztald betegeinket, Urunk, otthon vagy kórházban. Adj erőt, bátorítást és figyelmeztetést magabiztos fiataloknak, Urunk, gyermekeknek, hogy minél hamarabb bízzák Rád életüket, jöjjenek Hozzád és hívjanak segítségül. Végezd a Te áldott munkádat ezen a földön, Urunk, igéd és Szentlelked által kérünk!

Ámen.

377,2 ének

2. Szentlélek, mi imádunk téged, Valljuk istenséged.
Hisszük, hogy az új ember szíve saját kezéd míve.
Te vagy a hitnek mind szerzője, Mind elvégezője,
Te gyújtasz szívünkben világot, Forró buzgóságot.